

загледа въ тъмнината на кржгозора, гдето не се виждаше вече нищо.

Чорбата бѣше готова. Насипаха я въ баки. Всички насядаха да вечерятъ, раздѣлени на групи. Ласко седна при дѣда Мирона и други войници, които му дадоха дървена лъжица, и засърба топла войнишка чорба.

Като се навечеряха, едни отъ коларитѣ налягаха за сънъ, кой кждето намѣри мѣсто. Други останаха будни край огъня. Ласко се качи на колата, сви се между пълнитѣ човали и задрѣма. Въ полусънень унесъ той чуваше тихия имъ разговоръ и чувствувахе, че тѣ бѣха замислени, угрижени и тжжни.

Ласко дрѣмѣше, слушаше и тихо потръпваше. Той дълго дрѣма, мисли върху войната и най-последно затвори очи, заспа и засънува чуденъ сънъ... На широко, безкрайно поле, като черни облаци се задаватъ войски. Срещу тѣхъ, на единъ очертанъ предѣлъ, заставатъ българскитѣ войници. Всички се насочватъ върху тѣхъ, но българитѣ се държатъ здраво, гърмятъ, викатъ „ура“ и настѣпватъ напредъ. Начело имъ застава младъ момъкъ, силенъ, хубавъ, храбъръ, съ високо трицвѣтно знаме въ ръка, съ гола сабя въ другата, безстрашно тича и високо вика:

„Напредъ, братя! Не давайте родната земя! Да умремъ за нашата родина! Да умремъ за България!“ Ласко вижда, че тоя войникъ му е познатъ, приближава се къмъ него, вглежда се въ лицето му и познава въ него брата си Дима. — „Батко Димо! — извика той — чакай, чакай и мене! И азъ искамъ да дойда съ тебе!“ Но тъкмо въ това време се чува гръмъ отъ пушка. Единъ куршумъ пронизва челото на Дима: бликва кръвъ... Ласко проплаква отъ уплаха, стрѣска се и се събужда...

— Хайде, ще тръгваме вече — каза дѣдо Миронъ, приближи се къмъ момчето и помогна да впрегнатъ воловетѣ.

Зората се пукваше. Червени отражения горѣха по